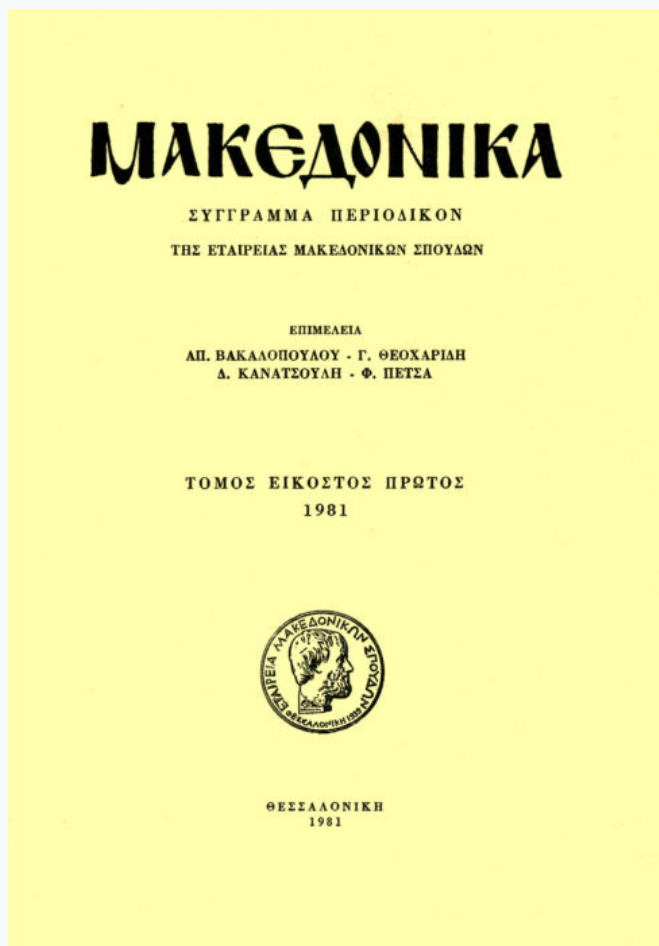

Μακεδονικά

Τόμ. 21, Αρ. 1 (1981)

Δύο παλαιοχριστιανικοί τάφοι από το Δυτικό νεκροταφείο της Θεσσαλονίκης

Θεοχάρης Παζαράς

doi: [10.12681/makedonika.441](https://doi.org/10.12681/makedonika.441)

Copyright © 2014, Θεοχάρης Παζαράς

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Παζαράς Θ. (1981). Δύο παλαιοχριστιανικοί τάφοι από το Δυτικό νεκροταφείο της Θεσσαλονίκης. *Μακεδονικά*, 21(1), 373–389. <https://doi.org/10.12681/makedonika.441>

ΔΥΟ ΠΑΛΑΙΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΙ ΤΑΦΟΙ
ΑΠΟ ΤΟ ΔΥΤΙΚΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Με τις σωστικές ανασκαφές, που έγιναν παλιότερα σὲ διάφορα οικόπεδα τῆς Θεσσαλονίκης, ἤρθε στὸ φῶς ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς τάφων ἀπὸ τὸ δυτικὸ νεκροταφεῖο τῆς ἀρχαίας πόλεως. Σ' αὐτοὺς συγκαταλέγονταν κυρίως τάφοι τῶν ὑστέρων ρωμαϊκῶν χρόνων, ποὺ βρέθηκαν στὶς κλινικὲς τῆς Κτηνιατρικῆς Σχολῆς καὶ στὰ οἰκόπεδα τῶν ἐργατικῶν κατοικιῶν τοῦ συνοικισμοῦ «'Αξιός»¹. Ἀπὸ τὴν παλαιοχριστιανικὴ περίοδο τὰ πιὸ γνωστά παραδείγματα εἶναι ὁ τάφος στὸ συνοικισμὸ «Ραμόνα»² καὶ ὁ τάφος τοῦ Εὐστοργίου στὴν ὁδὸ Νίγδης³.

Στὴν περιοχὴ ἀμέσως ἔξω ἀπὸ τὰ δυτικὰ τεῖχη⁴, κοντὰ στὴ Ληταία Πύλη, ἀποκαλύφθηκαν κατὰ τὴ διετία 1976-1977 στὰ οἰκόπεδα τῶν ὁδῶν 'Αγίου Νέστορος 8 καὶ 'Απολλωνιάδος 18, μὲ τὴν εὐκαιρίαν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν, δύο συστάδες ἀπὸ καμαροσκεπεῖς, κιβωτιόσχημους καὶ καλυβίτες τάφους⁵. Ἀνάμεσά τους ξεχώριζαν, γιὰ τὸν ἀξιόλογο τοιχογραφικὸ τοὺς διάκοσμο, ἕνα θολωτὸ ταφικὸ κτίσμα ἀπὸ τὸ πρῶτο οἰκόπεδο καὶ ἕνας μικρότερος καμαροσκεπὴς τάφος ἀπὸ τὸ δεύτερο (σχ. 1).

1. Ταφικὸ κτίσμα στὴν ὁδὸ 'Αγ. Νέστορος ἀριθμ. 8

Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕναν ὀρθογώνιο θάλαμο, μὲ κατεύθυνση ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον, μήκ. 2,45 μ., πλ. 2,20 μ. καὶ ὕψ. 2,60 μ. (σχ. 2). Καλύπτεται ἀπὸ ἡμικυλινδρική καμάρα, ἡ ὁποία ἐξωτερικὰ γίνεται δίριχτη, σαμαρωτή. Γιὰ

1. Φ. Πέτσα, Χρονικὰ Ἀρχαιολογικὰ 1968-1970, «Μακεδονικὰ» 14(1974) 319 καὶ 377-378.

2. Εὐθ. Τσιγαρίδα, ΑΔ, 1972, Β, Χρονικὰ, σ. 565, σχ. 11, πίν. 507β.

3. St. Pelekanidis, Die Malerei der Konstantinischen Zeit, «Akten des VIII Internationalen Kongresses für Christliche Archäologie», Trier 1965, σ. 230 κ.έ.

4. Τὰ ὡς τώρα εὐρήματα τῆς περιοχῆς αὐτῆς δίνουν τὴν ἐντύπωση μιᾶς μάλλον ἀριστοκρατικῆς κοινωνίας, ἐν ἀντιθέσει μὲ ἄλλα σημεῖα τοῦ δυτικοῦ νεκροταφείου καὶ κυρίως πρὸς τὸ λιμάνι, ποὺ χρησιμοποιοῦνταν ἀπὸ τὰ λαϊκὰ στρώματα, βλ. Φ. Πέτσα, δ.π., σ. 319.

5. Ἡ ἀνασκαφικὴ ἐρευνα ἐγίνε μὲ τὴν ἐπίβλεψη τῶν ἀρχαιολόγων δίδος Ἀναστασίας Τούρτα καὶ κας Εὐτέρπης Μαρκῆ. Τὰ σχέδια τῶν τάφων φιλοτεχνήθηκαν ἀπὸ τὴν ἀρχιτέκτονα δ. Καλλιόπη Θεοχαρίδου.

τὴν κατασκευὴ τῶν τοίχων ἔχουν χρησιμοποιηθεῖ ἀργοὶ λίθοι, ἐνῶ γιὰ τὴν καμάρια πλίνθοι καὶ ὡς συνδετικὸ ὕλικό ἀσβεστοκονίαμα.

Ἡ προσπέλασις στὸ θάλαμο γίνεται ἀπὸ τὰ δυτικὰ μὲ ἓνα στενὸ, καμαροσκεπὴ διάδρομο, μήκ. 1,80 μ., πλ. 1 μ. καὶ ὕψ. 1,70 μ., ποὺ καταλήγει μὲ δύο βαθμίδες σὲ χαμηλὴ εἴσοδο, ὕψ. 1,50 μ., πλ. 0,65 (πίν. 2α). Σώθηκε τὸ μαρμάρينو κατώφλι καὶ τὸ ἐπίσης μαρμάρينو περιθώριωμα. Μετὰ τὴν εἴσοδο μεσολαβεῖ μιὰ στενὴ βαθμίδα, ἀπ' ὅπου κατεβαίνει κανεῖς στὸ δάπεδο τοῦ θαλάμου, ποὺ βρίσκεται σὲ βάθος 0,70 μ. καὶ εἶναι στρωμένον μὲ μαρμάρινες πλάκες.

Σχ. 1. Τοπογραφικὸ διάγραμμα τῆς περιοχῆς τοῦ δυτικοῦ νεκροταφείου τῆς Θεσσαλονίκης κοντὰ στὴ Ληταία Πύλη

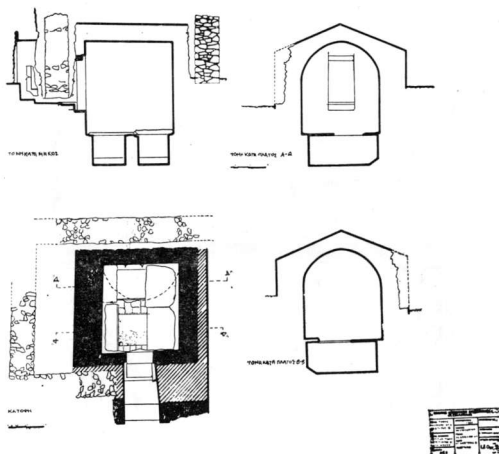
Σὲ μεταγενέστερη ἐποχὴ ὁ θάλαμος περικλείστηκε ἀπὸ τοίχους, ποὺ ὅμως δὲν πρέπει ν' ἀποτελοῦσαν περίβολό του, μιὰ καὶ ὁ νότιος ἔκοψε ἐγκάρσια τὸ διάδρομο καὶ ἀπομόνωσε τὴν εἴσοδο. Τὸ πιθανότερο εἶναι ὅτι οἱ τοῖχοι ἀνῆκαν στὴν ὑποθεμελίωση τῆς νεωτερικῆς κατοικίας ποὺ κτίστηκε πάνω ἀπὸ τὸν τάφο.

Κάτω ἀπὸ τὸ δάπεδο τοῦ θαλάμου καὶ κάθετα πρὸς τὸν κατὰ μῆκος ἀξονά του ὑπῆρχαν δύο ὀρθογώνιες θήκες¹ (διαστ. 1,80 × 0,80 × 0,80), ποὺ χωρίζονταν μὲ κοινὸ μεσότοιχο καὶ ἦταν κατασκευασμένες ἀπὸ πλίνθους καὶ ἐπιχρισμένες ἐσωτερικὰ μὲ ἀσβεστοκονίαμα (πίν. 1α).

Ἡ πρὸς νότον θήκη (Α) ἦταν ἀθικτὴ, ἀλλὰ γεμάτη νερὸ ποὺ ἀνέβλυζε ἀπὸ κάποια ὑπόγεια φλέβα. Σ' αὐτὴ βρέθηκαν τρία ἄθραυστα κρανία στὴ ΝΑ γωνία, ἓνα τέταρτο στὴν ἀπέναντι ΒΔ γωνία, καθὼς καὶ ἄλλα ὁστὰ διάσπαρτα σ' ὅλη τὴν ἐκτασὴ τῆς. Ἡ θήκη περιεῖχε ἐπίσης δύο κυπελλόσχημα ἀγγεῖα μὲ μικρὸ ὀριζόντιο χεῖλος, ἓνα ἀκέραιο unguentarium (πίν. 1β, 1-3) καὶ ἓνα θραῦσμα ἀπὸ γυάλινο ἀγγεῖο μὲ ραβδώσεις.

1. Γιὰ τίς θήκες τίς κατασκευασμένες μέσα στὸ ἔδαφος χρησιμοποιεῖται ὁ ὅρος *ὑποσόριον* ἢ *χαμοσόριον*, βλ. Δ. Πάλλα, Σαλαμινιακά. Γ'. Οἱ τάφοι, ΑΕ, 1950-1951, σ. 171. ὅπου καὶ ἀναφορὰ στὶς πηγές.

Ἀντίθετα ἡ πρὸς βορρᾶν θήκη (B) εἶχε συληθεῖ ἀπὸ τυμβωρύχους, οἱ ὅποιοι κατέβηκαν στὸ θάλαμο ἀπὸ μιὰ ὀπή πού εἶχαν ἀνοίξει στὴν καμάρα του. Παρ' ὅλα αὐτὰ κατὰ τὸν καθαρισμὸ τῆς θήκης βρέθηκε ἓνα σπασμένο γυάλινο σωληνοειδὲς ἀγγεῖο, ἓνα πῆλινο *unguentarium* μὲ ὀριζόντιο χεῖλος (πίν. 1β, 4) καὶ τέσσερα κρανία συγκεντρωμένα στὴ ΒΑ γωνία.

Σχ. 2. Ταφικό κτίσμα στὴν ὁδὸ Ἁγ. Νέστορος 8. Κάτοψη καὶ τομὲς

Τὰ πολλὰ ὅσα καὶ στὶς δύο θῆκες δείχνουν ὅτι αὐτὲς εἶχαν χρησιμοποιεῖ γιὰ περισσότερες ἀπὸ μιὰ ταφές, χωρὶς νὰ ἀπομακρύνονται τὰ παλιότερα λείψανα¹.

Οἱ τοῖχοι τοῦ θαλάμου ἐσωτερικὰ εἶναι κατάγραφοι μὲ τοιχογραφίες, ἀπὸ τίς ὁποῖες καλύτερα διατηρήθηκαν αὐτὲς στὴ νότια καὶ δυτικὴ πλευρά. Στοιχοὺς ὑπόλοιπους τοίχους διασώζονται μόνο μερικὰ σπαράγματα πού δὲν βοηθοῦν στὴν ἀναγνώριση καὶ συμπλήρωση τῶν κύριων θεμάτων τους.

Ἡ διακόσμηση χωρίζεται μὲ μιὰ πλατιά ταινία κόκκινου χρώματος σὲ τρεῖς κύριες ζώνες. Ἡ κάτω ζώνη περιτρέχει ὅλους τοὺς τοίχους καὶ ἀπμιμεῖται ὀρθογώνιες πλάκες ὀρθομαρμαρώσεως μὲ φλεβώσεις πράσινες, κίτρινες καὶ καφετιές. Ἀνάμεσα στὴ ζώνη αὐτὴ καὶ τὸ δάπεδο μεσολαβεῖ μιὰ

1. Γιὰ τὴ νεκρικὴ συνήθεια τῶν ἀλλεπάλληλων ταφῶν, πού ὀφείλεται στὴ στενότη-
τα νεκρικοῦ χώρου, βλ. Δ. Πάλλα, ὁ.π., σ. 164-165.

άλλη ζώνη από ανοιχτό ρόδινο χρώμα (πίν. 2α). Πρόκειται για τὸ λεγόμενο Inkrustationsstil, τὴ διακόσμηση δηλαδή τῆς ἐπιφάνειας τοῦ τοίχου με ἐναλασσόμενα διάχωρα, πὺ μιμοῦνται πολύχρωμη μαρμάρινη ἐπένδυση καὶ μάλιστα στὴν ἀπλούστερη μορφή, χωρὶς δηλαδή τοιχοβάτη, ἀκροτοίχια καὶ ἐνδιάμεσους πεσσούς¹.

Ὅλη τὴ μεσαία ζώνη τοῦ δυτικοῦ τοίχου καταλαμβάνει μιὰ θαλασσογραφία. Στὸ κέντρο εἰκονίζεται ἕνας γυμνὸς ἄνδρας ν' ἀρμενίζει γαλήνιος

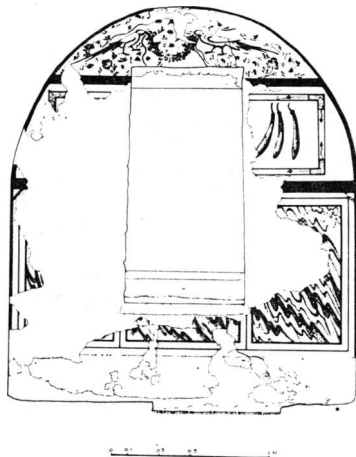

Σχ. 3. Ταφικὸ κτίσμα στὴν ὁδὸ Ἀγ. Νέστορος 8.
Ἡ θαλάσσια σκηνὴ στὴ δυτικὴ πλευρὰ

πάνω σ' ἕνα ἱστιοφόρο πλοιάριο. Ὁλόγυρά του κολυμποῦν κάθε εἶδους καὶ μεγέθους ψάρια. Ἐπίσης παριστάνονται καὶ ὀστρεα. Τὸ σῶμα τοῦ ἄνδρα ἀποδίδεται με ρόδινο χρώμα, ἐνῶ τῶν ψαριῶν με ἀποχρώσεις τοῦ πράσινου καὶ καστανοκόκκινου, με κάποια προσπάθεια ὑποδηλώσεως τῆς προοπτικῆς (σχ. 3, πίν. 2β, 3α).

1. St. Pelekanidis, ὁ.π., σ. 218, πίν. 5-6. Πρβλ. καὶ Θεοχ. Παζαράς, Νέες τοιχογραφίες τῆς ὕστερης ἀρχαιότητος στὴ Θεσσαλονίκη, ΑΔ 30, 1975, Μέρος Α'. Μελέται, σ. 159, ὅπου ἀναφέρονται συμπληρωματικὰ καὶ ἄλλα παραδείγματα ἀπὸ τὸν ἐλλοειδὸς χώρο.

Στὸ τύμπανο τοῦ νότιου τοίχου, πάνω ἀπὸ τὴν εἴσοδο, μέσα σ' ἓναν ἀνθισμένο κάμπο παριστάνονται ἀντιπᾶ δύο πράσινοι παπαγάλοι, ποὺ κρατοῦν μὲ τὰ ράμφη τους γιρλάντα ἀπὸ λουλούδια μὲ ἀνοιχτὸ καὶ βαθὺ πορφυρὸ χρῶμα. Ἀπὸ τὴ μεσαία ζώνη τοῦ ἴδιου τοίχου σώθηκε ἡ διακόσμηση μόνο δεξιὰ ἀπὸ τὴν εἴσοδο. Μέσα σ' ἓναν ὀρθογώνιο πίνακα ἀπὸ διπλὲς λεπτὲς γραμμὲς εἰκονίζονται μὲ φυσιοκρατικὴ ἀπόδοση τρεῖς πράσινες μελιτζάνες (σχ. 4, πίν. 3β).

Σχ. 4. Ταφικὸ κτίσμα στὴν ὁδὸ Ἀγ. Νέστορος 8.

Οἱ παπαγάλοι μὲ τὴ γιρλάντα καὶ ὁ πίνακας
μὲ τὶς μελιτζάνες στὴ νότια πλευρὰ

Ἀπὸ τὴν τοιχογράφηση τῆς βόρειας στενῆς πλευρᾶς διατηρήθηκαν τμήματα δύο μόνον διαχώρων ποὺ ἀπομιμοῦνται ὀρθομαρμάρωση, τὸ ἓνα μὲ πράσινο χρῶμα καὶ τὸ ἄλλο μὲ κίτρινο, ἐνῶ στὴν ὀροφὴ διακρίνονται ἐλάχιστα ἴχνη ἀπὸ λεπτὰ ἄνθη σὲ διάφορα χρώματα.

Ἐκ πρώτης ὄψεως τὰ θέματα αὐτὰ δὲν ἔχουν καθαρὰ χριστιανικὸ χαρακτήρα καὶ θὰ μπορούσαν νὰ κοσμοῦν καὶ ἓναν ἐθνικὸ τάφο. Ὡστόσο ὁμως μιὰ ἀλληγορικὴ ἐρμηνεῖα τοὺς σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς νέας θρησκείας δὲν πρέπει ν' ἀποκλειστεῖ. Ἐξάλλου στὴν πρώιμη περίοδο δὲν ὑπε-

ρίσχυαν υποχρεωτικά τὰ χριστιανικά θέματα¹. Οἱ παπαγάλοι μὲ τὴ γιρλάντα μέσα στὸν ἀνθισμένο κάμπο ὑποβάλλουν τὴν ἰδέα τοῦ παραδεισιακοῦ τοπίου, ἐνῶ ἡ θαλάσσια σκηνὴ μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἰχθύων ποὺ περιστοιχίζον τὸ πλοιάριο, θὰ μπορούσε νὰ συμβολίζει τοὺς πιστοὺς σύμφωνα μὲ τὶς παραβολὰς τοῦ Κυρίου². Ἐπίσης στὴν ἐκκλησιαστικὴ φιλολογία συναντοῦμε πολὺ συχνὰ τὸ συμβολισμό τῶν πιστῶν μὲ τοὺς ἰχθεῖς. Ἔτσι ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, στὰ τέλη τοῦ 2ου καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ 3ου αἰ., στὸν ὕμνο ποὺ βάζει στὸ τέλος τοῦ ἔργου του Παιδαγωγός, παρομοιάζει τὸν Χριστὸ μὲ τὸν ἀλιέα ποὺ σαγηνεύει μὲ τὴ διδασκαλία του τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς «σώζει ἀπὸ τὸ πέλαγος τῆς κακίας»³. Ἀκόμῃ ὁ Τερτυλλιανὸς στὸ ἔργο του σχετικὰ μὲ τὸ βάπτισμα χαρακτηρίζει τοὺς πιστοὺς ὡς ἰχθυῖδια⁴.

Γιὰ τὴ χρονολόγηση τοῦ τάφου μπορούμε νὰ στηριχτοῦμε στὴν ἀρχιτεκτονικὴ μορφή τοῦ κτίσματος, στὰ κεραμεικὰ εὐρήματα, καθὼς καὶ στὸν τοιχογραφικὸ διάκοσμο ποὺ περιγράψαμε.

Μία πρώτη ἐνδειξὴ γιὰ πρώιμη χρονολόγηση ἀποτελεῖ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ μορφή τοῦ κτίσματος, ποὺ μὲ τὸν καμαροσκεπὴ θάλαμο, τὸ διάδρομο καὶ τὴ στενὴ θυρίδα, ἐντάσσεται στοὺς ἀρχαιότερους τύπους τῶν καμαρωτῶν τάφων⁵.

Ἐνα δεύτερο βοηθητικὸ στοιχεῖο μᾶς δίνουν τὰ κεραμεικὰ εὐρήματα καὶ ἰδιαίτερα αὐτὰ τῆς σφραγισμένης θήκης (Α). Ὅπως ἦδη προαναφέρθηκε, ἡ θήκη αὐτὴ περιεῖχε ἀνάμεσα στ' ἄλλα καὶ δύο κυπελλόσχημα ἄγγεια, ποὺ εἶναι ὅμοια μὲ ἄγγεια ποὺ βρέθηκαν στὶς ἀνασκαφὲς τῆς Ἀρχαίας Ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν καὶ χρονολογοῦνται στὰ μέσα τοῦ 3ου μ.Χ. αἰ.⁶. Ἡ χρονολογία αὐτὴ πρέπει νὰ θεωρηθεῖ καὶ ἕνα ὄριο *post quem* γιὰ τὴν κατασκευὴ καὶ διακόσμηση τοῦ τάφου.

Ἀπὸ εἰκονογραφικὴ καὶ τεχνολογικὴ ἄποψη τὸ πλοιάριο καὶ ὁ ἐπι-

1. A. Grabar, *The Beginnings of Christian Art*, London 1967, σ. 95.

2. «Πᾶν ὅμοιόν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν σαγῆνῃ βληθείσῃ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγαγούσῃ. ἦν, ὅτε ἐπληρώθη, ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν καὶ καθίσαντες συνέλεξαν τὰ καλὰ εἰς ἄγην, τὰ δὲ σαπρὰ ἐξω ἔβαλον» (Ματθ. 13, 47 κ.ε.).

3. «Ἐὼτερ Ἰησοῦ... ἀλιεὺ μερόπων τῶν σωζομένων, πελάγους κακίας, ἰχθεῖς ἀγνοῦς κύματος ἐχθροῦ γλυκερᾷ ζωῇ δαλεάζων» (Κλήμ. Ἀλεξ., Παιδαγωγός 3, 12).

4. «Sed nos pisciculi secundum IXΘΥΝ nostrum Jesum Christum aqua nascimur nec aliter quam in aqua permanendo salvi sumus» (Tertulliani, *De Baptismo* 1).

5. Δ. Παλάα, Οἱ χριστιανικοὶ καμαρωτοὶ τάφοι (καταγωγή καὶ λατρευτικὰ ἰδέαι), ΑΕ, 1937, σ. 847.

6. H. S. Robinson, *Pottery of the Roman Period, The Athenian Agora*, vol. V, New Jersey 1959, Pl. 14, K97 καὶ K103. Ἐπίσης ὁμοιο κυπελλόσχημο ἄγγειο ἔχει βρεθεῖ καὶ στὴν Ἴσθμία, χρονολογούμενο πάλι στὰ μέσα τοῦ 3ου μ.Χ. αἰ., βλ. P. Clement, *Isthmia Excavations*, ΑΔ 27(1972), Β' Χρονικά, σ. 230, IPR 71-73, Pl. 168a.

βάτης του θά μπορούσαν νά συγκριθοῦν μέ τή σκηνή τοῦ Ἰωῆ πού ρίχνεται στή θάλασσα, στήν κατακόμβη τῶν Ἀγίων Πέτρου καί Μαρκελλίνου, πού χρονολογεῖται στά τέλη τοῦ 3ου αἰ.¹ Καί στίς δύο παραστάσεις τά πλοία εἶναι ἱστιοφόρα καί ἔχουν κατὰ βάση τὸ ἴδιο σχῆμα· οἱ ἀνθρώπινες μορφές παρουσιάζουν τίς ἴδιες ἀναλογίες ὡς πρὸς τὸν ὄγκο τοῦ σώματος καί τή σχέση τους μέ τὸ πλοίαριο καί ἔχουν παρόμοια κοντὴ κόμμωση. Ἀκόμη ἡ ἐπιλογή τῶν χρωμάτων, οἱ ἀπαλοί τους τόνοι, ἡ χρῆση πλατιάς πινελιάς καί γενικά ἡ ὅλη ἰλλουζιονιστικὴ διάθεση φέρνουν πολὺ κοντὰ τίς δύο σκηνές.

Τὰ δεδομένα λοιπὸν τῆς κεραμεικῆς, ἀλλὰ καί τὰ ἴδια τὰ στοιχεῖα τῆς ζωγραφικῆς ὁδηγοῦν μέ πολλὴ πιθανότητα τὴν τοποθέτηση τῶν τοιχογραφῶν στὸ δεῦτερο μισὸ τοῦ τρίτου αἰ. Ἐξάλλου στὴν ἴδια ἐποχὴ χρονολογοῦνται καί ἄλλοι τάφοι πού ἀνακαλύφθηκαν στὴν περιοχὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης καί κοσμοῦνται μέ τοιχογραφίες πού συνδυάζαν τὸ *Inkrustationsstil* μέ φυτικῆς, ζωϊκῆς καί ἀνθρώπινες μορφές σὲ παρόμοια ἰλλουζιονιστικὴ τεχνοτροπία², ὅπως καί στὸν τάφο πού ἐξετάζουμε.

2. Καμαροσκεπὴς τάφος στὴν ὁδὸ Ἀπολλωνιάδος ἀριθμ. 18

Ὁ τάφος στὸ οἰκόπεδο τῆς ὁδοῦ Ἀπολλωνιάδος ἀκολουθεῖ τὴν ἀπλούστερη μορφή τῶν καμαρωτῶν τάφων (σχ. 1 καί 5). Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓναν ὀρθογώνιο καμαροσκεπὴ θάλαμο, διαστ. 2,04 × 0,91 - ὕψ. 1,40 μ., πού εἶναι προσιτὸς ὄχι ἀπὸ θυρίδα, ἀλλὰ ἀπὸ ἓνα στόμιο πού δημιουργεῖται μέ τὴ διακοπὴ τῆς συνέχειας τῆς καμάρας στὸ δυτικὸ ἄκρο τῆς. Γιὰ νὰ διευκολύνεται ἡ κάθοδος προεξέχουν ἀπὸ τοὺς τοίχους πέτρες-βαθμίδες.

Τὸ δάπεδο εἶναι στρωμένο μέ ἀμελὲς μαρμαροθέτημα. Ἡ δυτικὴ πλευρά του εἶναι ἐλαφρὰ ἀνακεκλιμένη, σχηματίζοντας εἶδος προσκεφάλου γιὰ τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ. Ἀνάμεσα στὰ μάρμαρα ὑπάρχει καί ἓνα σπασμένο κομμάτι ἐνεπίγραφης πλάκας σὲ δευτέρη χρῆση:

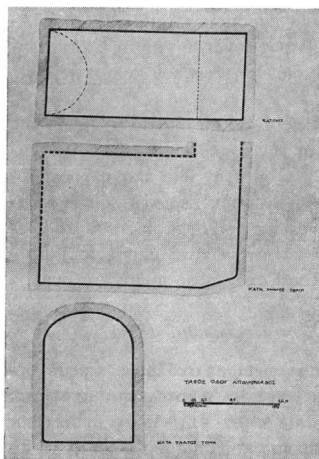
ΛΕΙΒ
 ΤΗΔΟ
 ΑΓΝΩ
 ΩΑΝ
 ΜΗΣ

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἀνατολικῆς στενῆς πλευρᾶς τοῦ τάφου καταστράφηκε ἀπὸ τὸ σκαπτικὸ μηχανήμα πού ἄνοιγε τὰ θεμέλια τῆς οἰκοδομῆς, πρὶν ἀκόμη εἰδοποιηθεῖ ἡ Ἐφορεῖα Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων (πίν.

1. A. Grabar, ὁ.π., πίν. 78, σ. 319, ἀριθμ. 78.

2. St. Pelekanidis, ὁ.π., σ. 218 κ.ε., πίν. 6.

4α). Νωρίτερα είχε καταστραφεί και τὸ μισὸ πρὸς τὰ δυτικὰ τμήμα τῆς καμάρας μὲ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς ἀποχευτικοῦ ἀγωγοῦ γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς σύγχρονης κατοικίας ποὺ ἦταν κτισμένη πάνω στὸν τάφο. Αὐτὸ εἶχε ὡς συνέπεια νὰ γεμίσει ὁ θάλαμος χώματα καὶ νὰ κατακλύζεται ἀπὸ νερά, ποὺ

Σχ. 5. Τάφος στὴν ὁδὸ Ἀπολωνιάδος 18. Κάτοψη καὶ τομὲς

προκάλεσαν μεγάλη φθορὰ στὶς τοιχογραφίες, οἱ ὁποῖες κοσμοῦν τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα καὶ τὴν ὀροφή. Οἱ ἐπιφάνειες τῶν τοίχων χωρίζονται, ὅπως καὶ στὸν προηγούμενο τάφο, μὲ μιὰ ταινία πορφυροῦ χρώματος σὲ τρεῖς ζώνες (σχ. 6). Ἡ κάτω, ποὺ ἀποτελεῖ καὶ ἓνα εἶδος βάσης γιὰ ὅλη τὴ διακόσμηση, ἀπομιμεῖται ὀρθογώνιες πλάκες ὀρθομαρμαρώσεως, ἀπὸ τέσσερις στίς μακριές καὶ δύο στίς στενές πλευρές. Τὰ μάρμαρα ἔχουν χρῶμα πορφυρὸ ἢ ὑποκίτρινο μὲ πορφυρές, καστανές καὶ μελανές φλεβώσεις.

Ἡ ἐπάνω ζώνη, πλάτους 0,10 μ. περιτρέχει ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τῶν κατακόρυφων τοίχων στὸ ὕψος τῆς γενέσεως τῆς καμάρας. Ἡ ταινία εἶναι διηρημένη σὲ συνεχόμενα ρομβοειδῆ σχέδια, ποὺ ὑποδηλώνουν πιθανὸν γεισίποδες¹, γιὰ νὰ

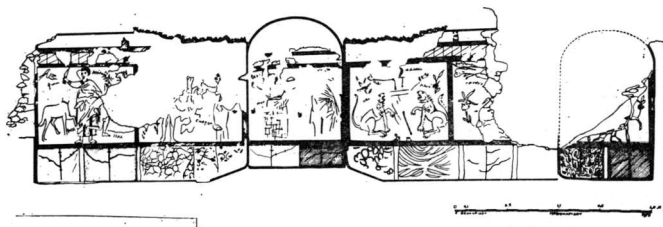
διαχωρίζεται ἔτσι ἡ ὀροφή ἀπὸ τοὺς τοίχους. Οἱ παραστάσεις τῆς ὀροφῆς εἶναι πολὺ κατεστραμμένες. Μπορεῖ ἴσως νὰ διακρίνει κανεὶς ἓνα στεφάνι.

Στὴ μεσαία ζώνη, ποὺ εἶναι καὶ ἡ κύρια ζώνη, παριστάνονται σκηνές ἀπὸ τὴν Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη, ἀνὰ μία στίς στενές καὶ ἀνὰ δύο στίς μακριές πλευρές.

Νότια μακριὰ πλευρά. Στὴν πλευρὰ αὕτῃ παριστάνεται πρὸς τὰ ἀνατολικά ἡ Θυσία τοῦ Ἀβραάμ καὶ πρὸς τὰ δυτικὰ ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἐν τῷ Παραδείσῳ (σχ. 7, πίν. 4β, 5α, 6α). Ἡ Θυσία τοῦ Ἀβραάμ εἶναι ἡ

1. Βλ. σαφὴ ἀπεικόνιση γεισιπόδων σὲ ταφικὸ παλαιοχριστιανικὸ θάλαμο στὴ Νίκαια τῆς Μ. Ἀσίας, Ν. Firatli, An Early Byzantine Hypogaeum discovered at Iznik, Mélanges Mansel, Ankara 1974, πίν. 334, εἰκ. 132, σ. 926 καὶ ὑποσημ. 8, ὅπου καὶ ἄλλα ἀνάλογα παραδείγματα.

καλύτερα διατηρημένη σκηνή από όλον τὸ διάκοσμο τοῦ τάφου. Στὸν ἄ-
ξονα τῆς συνθέσεως στέκεται ὁ Ἀβραάμ, μὲ τὸ σῶμα κατ' ἐνώπιον καὶ τὸ
κεφάλι στραμμένο ἐλαφρὰ πρὸς τὰ δεξιὰ. Τὸ πρόσωπό του εἶναι ἀγένειο,
νεανικό καὶ ἔχει κοντὰ μαλλιά. Φορεῖ λευκὸ ὀρθόσημο χιτῶνα καὶ λευκὸ

Σχ. 6. Τάφος στὴν ὁδὸ Ἀπολλωνιάδος 18. Ἀνάπτυγμα τοιχογραφιῶν

Σχ. 7. Τάφος στὴν ὁδὸ Ἀπολλωνιάδος 18.

Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ καὶ ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ στὸν Παράδεισο

ἐπίσης ἱμάτιο. Στὸ ἀνασηκωμένο δεξιὸ χέρι κρατᾷ τὴ μάχαιρα, ἔτοιμος νὰ
θυσιάσει τὸν Ἰσαάκ. Αὐτός, δεμένος πισθάγκωνα, γονατίζει πρὸς τὰ δεξιὰ
μπροστὰ σ' ἓναν ψηλὸ μονολιθικὸ βωμό. Τὸ σῶμα του περιορίζεται ἀπὸ
σκοῦρα λεπτὰ καὶ σαφὴ περιγράμματα καὶ ἀποδίδεται μὲ ἐλαφρὸ ρόδινο

χρῶμα, πού στis καμπύλες γίνεται βαθύτερο πρὸς τὸ καστανόκόκκινο. Στὴν κάτω ἀριστερὴ γωνία εἰκονίζεται ἓνα λευκὸ κριάρι μὲ μιὰ κόκκινη ταινία στὸ λαμῷ, πού φαίνεται νὰ προχωρεῖ πρὸς τὸν Ἀβραάμ.

Ἀπὸ τὴν ἐπάνω ἀριστερὴ γωνία, σὰν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, προβάλλει ἓνα χέρι κόκκινο μὲ τὴν ἐπιγραφή ἀπὸ κάτω: ΦΩΝΗ. Εἶναι ἡ *Dextera Domini*, τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο δηλώνεται ἡ παρουσία του¹. Ἡ ὑπαρξὴ τοῦ χειριοῦ ἐξηγεῖ ἴσως καὶ τὴ στροφὴ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀβραάμ πρὸς τὰ δεξιὰ. Στὴν παράσταση ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ἐπεξηγηματικὲς ἐπιγραφές, ὅπως ΘΥ-CIA, ICAX² καὶ ABPAAC³.

Στὸ συνεχόμενο πρὸς δυσμὰς διάχωρο εἰκονίζονται οἱ Πρωτόπλαστοι στὸν παράδεισο, τοποθετημένοι συμμετρικὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς γνῶσεως. Ἡ παράσταση, ἰδιαίτερα στὸ ἄνω μέρος, εἶναι πολὺ κατεστραμμένη. Ἀριστερὰ στέκεται ὁ Ἀδάμ, ἀπ' τὸν ὁποῖο διακρίνονται μόνο τὰ πόδια ἀπὸ τὰ γόνατα καὶ κάτω καὶ τμῆμα τοῦ βραχίονα τοῦ ἀριστεροῦ χειριοῦ του. Δεξιὰ ἡ Εὐα, καλύτερα διατηρημένη, ἀπλώνει τὸ δεξιὸ χέρι στοὺς καρπούς τοῦ δέντρου πού βρίσκεται ἀνάμεσά τους. Στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου ἡ ἐπιγραφή: [Δ]ΕΝΔΡΟΝ. Τὰ περιγράμματα τῶν γυνῶν σωμάτων τῶν πρωτοπλάστων δηλώνονται μὲ λεπτὴ καστανόχρωμη γραμμὴ, ἐνῶ τὸ ὑπόλοιπο μέρος μὲ ἀπαλὸ ρόδινο χρῶμα, πού γίνεται πιὸ σκοῦρο πρὸς τis καμπύλες γιὰ τὴν ἀπόδοση ἴσως πλαστικότητος. Στὸν κάμπο ὑπάρχουν διάσπαρτα βελόσχημα ἄνθη, ὅπως ἄλλωστε καὶ στis ὑπόλοιπες συνθέσεις.

Β ὀ ρ ε ι α μ α κ ρ ι ἂ π λ ε υ ρ ἂ. Στὸ πρὸς δυσμὰς διάχωρο τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ἔχουμε τὸ γνωστὸ ἐπεισόδιο ἀπὸ τὴ διήγηση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τὸν Δανιὴλ ἐν μέσῳ τῶν λεόντων⁴ (σχ. 8, πίν. 5β). Τὸν ἄξονα τῆς

1. Ἡ ἀπεικόνιση τῆς παλάμης τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο δηλώνεται ἡ θέλησή του στis περισσότερες παραστάσεις τῆς Θυσίας τοῦ Ἀβραάμ, πρβλ. Δ. Π α π α ν ι κ ὀ λ α - Μ π α κ ρ ι τ ζ ῆ, Ἀνάγλυφες πλάκες τραπεζῶν τοῦ Κυπριακοῦ Μουσείου, Θεσσαλονίκη 1972 (δακτυλογραφημένη μεταπτυχιακὴ ἐργασία στὸ Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης), σ. 6. Ὡστόσο ἡ Γένεση λέγει ὅτι τὴ θέληση τοῦ Θεοῦ φανέρωσε στὸν Ἀβραάμ ἕνας ἄγγελος (Γεν. ΚΒ', 11-12). Ἡ ἐπιγραφή ΦΩΝΗ κάτω ἀπὸ τὴν παλάμη τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν προφανῶς τὴ ρήση πρὸς τὸν Ἀβραάμ: «καὶ ἀνευλογηθήσονται ἐν τῇ σπέρματι σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς ἀνθ' ὧν ὑπῆκουσας τῆς ἐμῆς φωνῆς (Γεν. ΚΒ', 18-19).

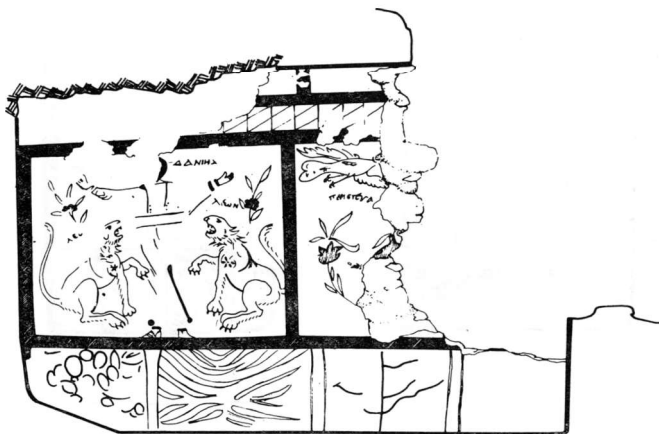
2. Σὲ ἐπιτύμβιες ἐπιγραφές στὴν Αἴγυπτο τῶν παλαιοχριστιανικῶν χρόνων συναντᾶται ὁ τύπος Ἰσάκ, M. F. Lefebvre, Recueil des inscriptions grecques-chrétiennes d'Egypte (1907), ἀριθμ. 71, 117, 491 καὶ 495.

3. Πρόκειται μᾶλλον γιὰ ἐξελληνισμένο τύπο τοῦ Ἀβραάμ. Ἡ ἴδια ἐρμηνεία δίνεται καὶ ἀπὸ τὸν R. Stichel, Die Namen Noes, seines Bruders und seiner Frau, Göttingen 1979, σ. 18, ὑπόσημ. 21, ὅπου ἀναφέρονται καὶ ἄλλα παραδείγματα ἐξελληνισμένων ἐβραϊκῶν ὀνομάτων, ὅπως ΙΑΚΩΣ γιὰ τὸν ΙΑΚΩΒ, ΙΩΝΑΘΑΣ γιὰ τὸν ΙΩΝΑΘΑΝ κ.λ.

4. Δανιὴλ ΙΒ', 23-42.

συνθέσεως κατέχει ο Δανιήλ, ὀρθιος κατ' ἐνώπιον μὲ τὰ χέρια ἀνοιχτὰ σὲ στάση δεήσεως, φορώντας ποδήρη χειριδωτὸ χιτῶνα. Ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἡ ἐπιγραφή: ΔΑΝΙΗΛ.

Ὁ Δανιήλ περιστοιχίζεται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ δύο ἐξαγριωμένα λιοντάρια, καθισμένα στὰ πίσω πόδια, μὲ ἀνυψωμένη τὴν οὐρὰ καὶ τὸ ἔνα

Σχ. 8. Τάφος στὴν ὁδὸ Ἀπολλωνιάδος 18.

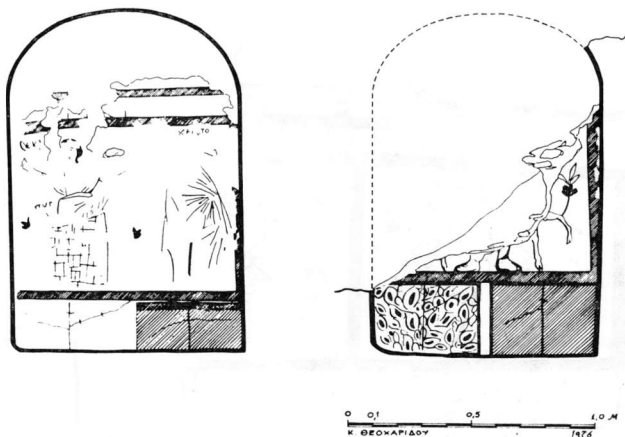
Ὁ Δανιήλ ἐν μέσῳ τῶν λεόντων καὶ ἡ περιστερὰ τοῦ Νῶε

μπροστινὸ πόδι, ἔτοιμα νὰ κατασπαράξουν τὸν προφήτη. Καὶ στὰ λιοντάρια ἀκόμη ὁ τεχνίτης, ὅπως καὶ προηγουμένως στὸ δέντρο, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ βάλει τὴν ἐπεξηγηματικὴ ἐπιγραφή: ΛΕΩΝ.

Στὸ ἀνατολικὸ διάχωρο ποὺ τὸ μισὸ περίπου καταστράφηκε ἀπὸ τὸν ἐκσκαφέα, διακρίνεται στὴν ἄνω ἀριστερὴ γωνία πουλὶ ποὺ πετὰ πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ποὺ ταυτίζεται ἀπὸ τὴν ἐπιγραφή μὲ τὴν περιστερὰ (σχ. 8, πίν. 6β). Κατὰ πάσα πιθανότητα πρόκειται γιὰ τὴν περιστερὰ ποὺ πετὰ πρὸς τὸν Νῶε, ὁ ὁποῖος θὰ ἀπεικονιζόταν στὸ κατεστραμμένο τμήμα. Τὸ ν' ἀνῆκε ἡ περιστερὰ στὴ σκηνὴ τῆς βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ πρέπει μᾶλλον ν' ἀποκλειστεί, γιατί στὸ τμήμα ποὺ λείπει δύσκολα θὰ χωροῦσαν οἱ δύο τουλάχιστον ἀπαραίτητες μορφές, τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἰωάννη.

Δυτικὴ στενὴ πλευρά. Ὁλὴ τὴ δυτικὴ στενὴ πλευρὰ καταλαμβάνει τὸ μαρτύριο τῆς πρωτομάρτυρος καὶ ἱσαποστόλου Θέκλας (σχ. 9,

πίν. 7α). Ἀριστερὰ εἰκονίζεται ἡ κάμινος σάν εἶδος κτιστῆς βωμόσχημης κατασκευῆς, ὅπου καίει ἡ φωτιά. Δίπλα ἡ ἐπιγραφή ΠΥΡ. Ἐπάνω στὴν κάμινω εἶναι ἀνεβασμένη ἡ Θέκλα σὲ στάση δεήσεως. Στὸ ὕψος τοῦ κεφαλίου τῆς ἡ ἐπιγραφή ΘΕΚ[ΛΑ].

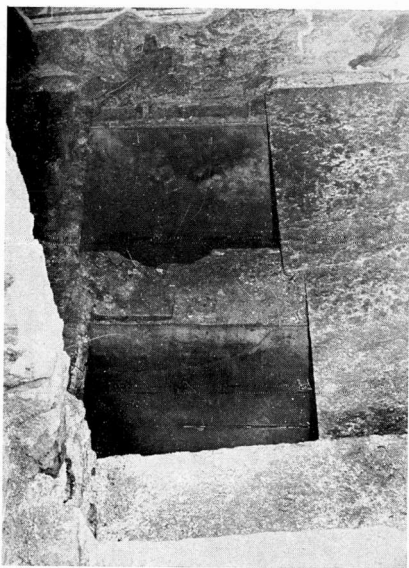

Σχ. 9. Τάφος στὴν ὁδὸ Ἀπολλωνιάδος 18.

Ἀριστερὰ τὸ μαρτύριο τῆς Θέκλας καὶ δεξιὰ ὁ Καλὸς Ποιμὴν

Στὴν ἀπέναντι πλευρὰ τοῦ διαχώρου παριστάνεται μιὰ ντυμένη μορφή με πολὺπτυχο ἱμάτιο, στραμμένη πρὸς τὴ Θέκλα. Τὸ κεφάλι δὲν σώθηκε. Ἡ ἐπιγραφή ὅμως ΧΡΙΣΤΟΣ δὲν ἀφήνει καμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ταύτιση τῆς μορφῆς με τὸν Χριστό, ποὺ παρουσιάστηκε σὲ δρᾶμα στὴ Θέκλα κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ μαρτυρίου τῆς «ἐν εἶδει Παύλου», ὅπως περιγράφεται στὸ συναξάριό τῆς¹.

1. «Μηνὶ τῷ αὐτῷ (Σεπτεμβρίῳ) ΚΔ', 1. Ἀθλησιν τῆς ἁγίας πρωτομάρτυρος ἐν γυναιξὶ καὶ ἀποστόλου Θέκλας. Αὕτη γέγονεν ἐκ πόλεως Ἰκονίου, μητρὸς Θεοκλείας τῶν εὐγενῶν καὶ ἐνδόξων. Κατηχήθη δὲ τὸν λόγον τῆς πίστεως παρὰ Παύλου τοῦ θεοῦ ἀποστόλου, διδάσκοντος ἐν τῷ Ὀνησιφόρῳ οἴκῳ... καὶ μετ' αὐτοῦ γενομένη ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Πισιδίας καὶ τῷ τῆς πόλεως ἡγεμόνι ἐμφανισθεῖσα, θηρίοις ἐκδιδοταὶ· μένουσα δὲ τῆς ἐξ αὐτῶν λύμης ἀλώβητος, ὥς καὶ πρότερον τῆς καμίνου, εἰς ἣν ἀπερρίφθη ἐν Ἰκονίῳ ἐκ νεφελῆς ὕδατος καὶ χαλάζης αὐτῇ ἐκχυθέντων καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων διαφθειράντων, ἐπὶ πλείον ἐπέτεινεν ἑαυτὴν τῷ τοῦ Χριστοῦ πόθῳ· ἦν γὰρ αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἐν εἶδει Παύλου

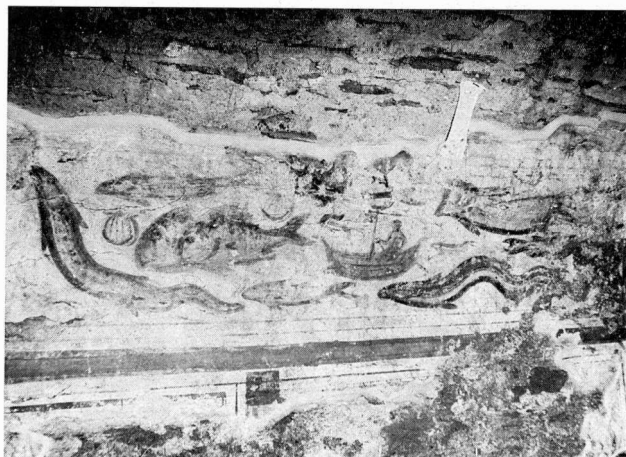
α. Ταφικό κτίσμα στην οδό Ἀγ. Νέστορος 8.
Οἱ κτιστὲς θῆκες κάτω ἀπὸ τὸ δάπεδο τοῦ θαλάμου

β. Πήλινα ἀγγεῖα ποὺ περιεῖχαν οἱ κτιστὲς θῆκες κάτω ἀπὸ τὸ δάπεδο
τοῦ θαλάμου

α. Ταφικό κτίσμα στην οδό Ἁγ. Νέστορος 8. Νότια στενή πλευρά
δπον ἢ εἰσόδος. Ἡ κάτω ζώνη τοιχογραφιῶν με ἀπομίμηση ὀρθομαρμάρωσης

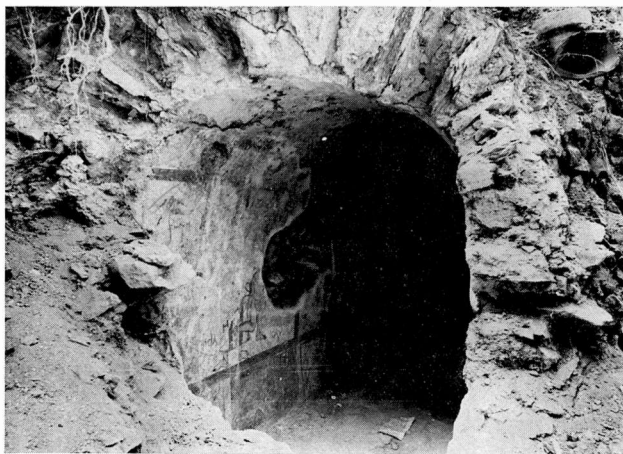
β. Δυτική πλευρά τοῦ ταφικοῦ κτίσματος.
Ἡ τοιχογραφία με τὴ θάλασσια σκηνή

α. Λεπτομέρεια τοῦ πίνακα 2β. Τὸ πλοιάριο μὲ τὸν ἐπιβάτη

β. Νότια πλευρὰ τοῦ ταφικοῦ κτίσματος τῆς ὁδοῦ Ἀγ. Νέστορος 8.
Οἱ παπαγάλοι μὲ τὴ γιγλάντα καὶ ὁ πίνακας μὲ τὶς μελιτζάνες

α. Τάφος ὁδοῦ Ἀπολλωνιάδος 18. ᾠ. Αποψη ἀπὸ ἀνατολικά

β. Τοιχογραφία τοῦ τάφου τῆς ὁδοῦ Ἀπολλωνιάδος 18.
Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ στὸν Παράδεισο

α. Τάφος τῆς ὁδοῦ Ἀπολλωνιάδος 18.
Ἡ σκεπή τῆς Θυσίας τοῦ Ἀβραάμ

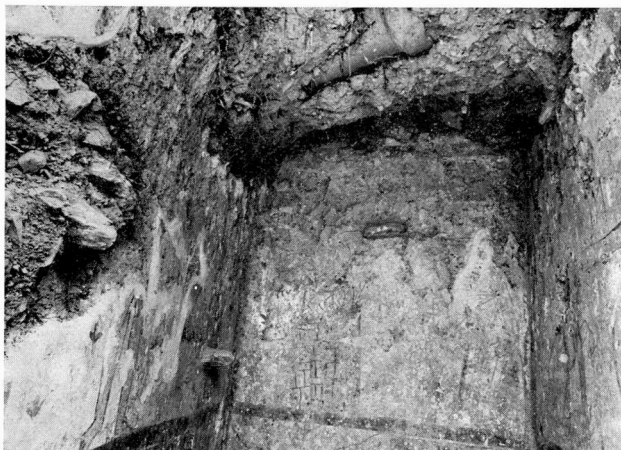
β. Ὁ Δανιὴλ ἐν μέσῳ τῶν λεόντων στὸν ἴδιον τόφον

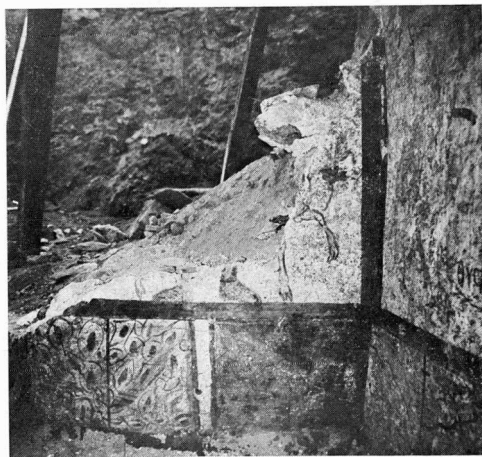
α. Λεπτομέρεια τοῦ Πίν. 5α

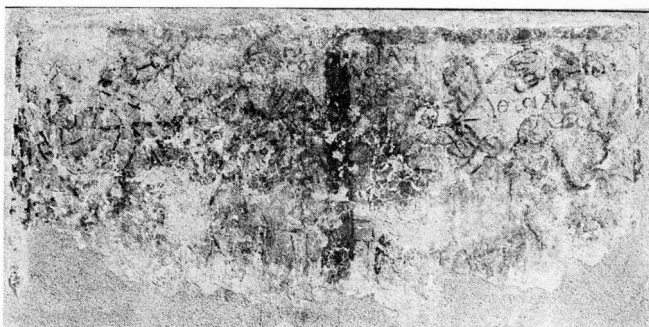
β. Τάφος τῆς ὁδοῦ Ἀπολλωνιάδος 18. Ἡ περιστρεφὰ τοῦ Νῶε

α. Τάφος τῆς ὁδοῦ Ἀπολλωνιάδος 18. Τὸ μαρτύριο τῆς Θέκλας στὴν πνυρὰ

β. Ὁ Καλὸς Ποιμὴν στὸν ἴδιο τάφο

α. Τάφος T18 τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.
Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ καὶ ἡ Ἑγερση τοῦ Λαζάρου

β. Ὁ Δανιὴλ ἐν μέσῳ τῶν λεόντων στὸν ἴδιο τάφο

Ἡ λατρεία τῆς Θέκλας καὶ ἡ ἀπεικόνιση σκηνῶν ἀπὸ τὸ βίο της ἦταν πολὺ προσφιλὴς στὴν Ἀνατολή, διαδόθηκε ὅμως ἐν συνεχείᾳ καὶ στὴ Δύση, ὅπου διατηρήθηκε σ' ὅλον τὸν Μεσαίωνα¹.

Στὴ Θεσσαλονίκη τὸ θέμα τοῦ μαρτυρίου τῆς Θέκλας παρουσιάζεται γιὰ πρώτη φορά. Ἡ παράσταση μάλιστα τοῦ τάφου εἶναι πιὸ πιστὴ στὰ ἀγιολογικὰ κείμενα, σὲ σχέση μεῖν ἄλλα μνημεῖα, ὅπως π.χ. στὸ παρεκκλήσιο τῆς Ἐξόδου στὸ Khargeh τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ἡ Θέκλα εἶναι μόνη στὴν πυρά², ἐνῶ ἐδῶ εἰκονίζεται καὶ ὁ Χριστὸς - Παῦλος.

Ἀνατολικὴ στενὴ πλευρά. Ἡ πλευρὰ αὐτὴ εἶχε καταστραφεῖ κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὸν ἐκσκαφέα. Σώθηκε ἡ κάτω δεξιὰ γωνία, στὴν ὁποία διακρίνονται δύο πόδια μεῖν ὑψηλὰ ὑποδήματα ὁρθῆς μορφῆς καὶ τὰ τρία πόδια ζώου, πιθανὸν προβάτου, διότι τὰ ἄκρα τῶν ποδιῶν του εἶναι δίχηλα (σχ. 9, πίν. 7β).

Ἡ στάση τῆς μορφῆς σὲ συνδυασμὸ καὶ μεῖν τὴν παρουσία τοῦ προβάτου καθιστοῦν πολὺ πιθανὴ τὴν ἄποψη ὅτι ἐδῶ εἶχαμε τὴν παράσταση τοῦ Καλοῦ Ποιμένα.

Ἡ πρώτη διαπίστωση ποὺ θὰ μπορούσε νὰ κάνει κανεὶς εἶναι ὅτι στὸν τάφο παρουσιάζεται ἓνα ὁλοκληρωμένο εἰκονογραφικὸ πρόγραμμα, στὸ ὁποῖο ὑπερισχύουν κατὰ συντριπτικὴ πλειοψηφία τὰ θέματα ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη σὲ σχέση μεῖν αὐτὰ ἀπὸ τὴν Καινὴ καὶ τὰ ἄλλα χριστιανικὰ κείμενα, φαινόμενο ποὺ παρατηρεῖται ἄλλωστε καὶ στὶς κατακόμβες καὶ στὶς σαρκοφάγους³. Ἰδιαίτερη σημασία ἔχει τὸ γεγονὸς ὅτι, μετὰ τὸν τάφο

φανεῖς αὐτῇ» βλ. C. de Smedt, J. de Backer κ.λ., *Propylaeum ad Acta Sanctorum Novembris, Bruxellis* 1902, Σεπτεμβρίου 24,1. Πρβλ. καὶ Βασιλείου Ἐπισκόπου Σελευκείας, Εἰς τὰς πράξεις τῆς ἁγίας ἀποστόλου καὶ πρωτομάρτυρος Θέκλης, συγγραμικῶ χαρακτήρι, PG 85, 513 κ.ε.

1. L. R é a u, *Iconographie de l'art chrétien*, III, Paris 1959 στὴ λέξη Thècle, ὅπου καὶ βιβλιογραφία. Τὸ ἱερὸ τῆς Θέκλας στὸ Μεριαμλίκ τῆς Κιλικίας ἦταν σπουδαῖος τόπος προσκυνήματος κατὰ τὴν παλαιοχριστιανικὴ περίοδο ὅχι μόνον γιὰ τὴ Μικρασία, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ Δύση. Πολλοὶ πῆγαιναν νὰ ἴδωιν τὸν τόπο ποὺ ἐξῆσε τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς τῆς ἡ Θέκλα καὶ νὰ προσκυνήσουν τὸν τάφο της, βλ. B. B r e n k καὶ συνεργάτες, *Spätantike und Frühes Christentum, Propyläen Kunstgeschichte, Supplementbänd I*, Oldenburg 1977, σ. 162, ἀριθμ. 24, δ.π. καὶ βιβλιογραφία.

2. H. S t e r n, *Les peintures du Mausolée «de l'Exode» à El-Bagaouat*, «Cah. Arch.» 11(1960) 96 κ.ε., εἰκ. 8.

3. A. G r a b a r, δ.π., σ. 102-103. Στὴν ἐπιλογὴ τῶν σκηνῶν συνετέλεσαν πολὺ οἱ νεκρικὲς προσευχὲς καὶ λειτουργίαι, διότι σ' αὐτὰς ἀναφέρονται βιβλικὰ γεγονότα. Ἄν ληφθεῖ ὑπὸψη ὅτι οἱ χριστιανικὲς προσευχὲς ἔχουν ἰουδαϊκὰ προϋποθέσεις, ἐξηγεῖται ἡ μεγάλη θέση τὴν ὁποία κατέχουν στὶς κατακόμβες οἱ σκηνὲς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, βλ. A. G r a b a r, δ.π., σ. 103, καὶ Γ. Σ ω τ η ρ ί ο υ, *Χριστιανικὴ καὶ βυζαντινὴ Ἀρχαιολογία*, ἐν Ἀθήναις 1962, σ. 84.

πού αποκαλύφθηκε στο χῶρο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης τὸ 1966¹, ὁ τάφος πού ἐξετάζουμε εἶναι ὁ δεύτερος στὴ Θεσσαλονίκη, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅσο μπορῶ νὰ ξέρω σ' ὁλόκληρο τὸ Ἀνατολικὸ Ἰλλυρικό, πού κοσμεῖται μὲ παραστάσεις ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης.

Ὁ συμβολισμὸς ὧλων τῶν σκηνῶν πού ἀπεικονίζονται στοὺς τέσσερις τοίχους τοῦ τάφου ἔχουν ἕναν ὁλοφάνερο συμβολισμό: Ἀναφέρονται στὴν ἔννοια τῆς λυτρώσεως ὅπὸ τὸ θάνατο καὶ τὰ μεγάλα δεινὰ (Καλὸς Ποιμὴν, Θυσία τοῦ Ἀβραάμ, μαρτύριο Θέκλας, Νῶε)² καὶ στὴ μακαριότητα τοῦ Παραδείσου (Ἀδὰμ καὶ Εὐα).

Γιὰ τὴ χρονολόγηση τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ τάφου πού ἐξετάζουμε μποροῦμε νὰ στηριχτοῦμε σὲ ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ κριτήρια. Τὸ ὀργανωμένο εἰκονογραφικὸ πρόγραμμα καὶ ὁ ἱστορικὸς-διηγηματικὸς χαρακτήρας τῶν τοιχογραφιῶν, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὶς ἱστορικὲς λεπτομέρειες καὶ τὶς ἐπεξηγηματικὲς ἐπιγραφὰς μᾶς ὁδηγοῦν στοὺς συμπεράσματα ὅτι ἡ διακόσμηση τοῦ τάφου δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει γίνῃ πρὶν ἀπὸ τὴν ἔκδοση τοῦ διατάγματος τῶν Μεδιολάνων στὰ 313, ἢ καλύτερα πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπικράτηση τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καὶ τὸ θρίαμβο τῆς Ἐκκλησίας. Γιατὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ βιβλικὲς σκηνές, πρὶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἔχουν κυρίως συμβολικὸ χαρακτήρα, παρουσιάζονται ἀτελεῖς καὶ μερικὲς φορὲς συγχέουν τὰ γεγονότα³.

Ὡς terminus ante quem θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθεῖ ἡ τελευταία περίοδος τῆς βασιλείας τοῦ Κωνσταντίνου Β', ἀπὸ τὸ 354 δηλαδὴ ὡς τὸ 361, διότι νόμισμά του⁴ αὐτῆς τῆς ἐποχῆς βρέθηκε πάνω στὴν ὀροφὴ τοῦ τάφου T18 τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, πού προαναφέραμε, οἱ τοιχογραφίες τοῦ ὁποίου μποροῦν νὰ συγκριθοῦν μ' αὐτὲς τοῦ τάφου τῆς ὁδοῦ Ἀπολλωνιάδος (πίν. 8α, β). Καὶ στὰ δύο τοιχογραφημένα σύνολα τὰ θέματα εἶναι κοινὰ, ἐκτὸς ἀπὸ μικρὲς διαφορές⁵, οἱ σκηνές συ-

1. ΑΔ 21(1966) Χρον. Β', σ. 336.

2. Πρβλ. Α. Grabar, ὁ.π., σ. 102 κ.ε.

3. Γ. Σωτηρίου, ὁ.π., σ. 84 κ.ε.

4. Τὸ νόμισμα βρίσκεται στὶς νομισματοθήκες τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου Θεσσαλονίκης καὶ εἶναι ἀνέκδοτο.

α'. ὄψη: D.N. Constantius P. F. Aug. Προτομὴ αὐτοκράτορα πρὸς τὰ δεξιὰ μὲ διάδημα στὰ μαλλιά.

β'. ὄψη: Fel. temp. reparatio. Στρατιώτης πού προχωρεῖ πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ λογιζεῖ πεσμένο ἵππεά. Πρβλ. Carson-Hill-Kent, Late Roman Bronze Coinage (LRBC), London 1965, II, ἀριθμ. 253.

5. Στὸν τάφο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἀντὶ τῆς Θέκλας καὶ τῶν Πρωτοπλάστων εἰκονίζεται ἡ ἔγερση τοῦ Λαζάρου καὶ ἡ ἴαση τοῦ Παραλυτικοῦ.

νοδεύονται από τις ίδιες επεξηγηματικές επιγραφές και ή τεχνική της ζωγραφικής παρουσιάζει στενή συγγένεια, πράγμα που σημαίνει ότι οι τάφοι είναι σύγχρονοι. Όπωςδήποτε οι τοιχογραφίες του τάφου της οδού 'Απολλωνιάδος έχουν περισσότερο σταθερό και άνετο σχέδιο σε σχέση με τον τάφο της Θεολογικής Σχολής, αυτό όμως πρέπει να αποδοθεί στο διαφορετικό καλλιτέχνη και όχι στην εποχή.

Με τα δεδομένα αυτά ή τοποθέτηση των τοιχογραφιών στα χρόνια του Μ. Κωνσταντίνου ή του διαδόχου του Κωνσταντίου Β' μπορεί να θεωρηθεί ασφαλής. Σ' αυτό εξάλλου συνηγείται θετικά και ή παράσταση της θείας χειρός στη σκηνή της Θυσίας του 'Αβραάμ, που εισάγεται στην επίσημη εικονογραφία αυτή την εποχή¹, όπως δείχνει νόμισμα² με την αποθέωση του Μ. Κωνσταντίνου που κόπηκε μετά το θάνατό του στα 337 και όπως προκύπτει από σχετική μαρτυρία του Ευσέβιου³.

Οι τοιχογραφίες των δύο αυτών τάφων, οι οποίες μάλιστα εκπροσωπούν δύο διαφορετικές χρονικές περιόδους και καλλιτεχνικές τάσεις, συμπληρώνουν τον περιορισμένο σχετικά αριθμό των παλαιοχριστιανικών τοιχογραφιών στο 'Ανατολικό 'Ιλνυρικό και συμβάλλουν στην πληρέστερη γνώση της ζωγραφικής κατά την παλαιοχριστιανική περίοδο.

Εφορεία Βυζαντινών Αρχαιοτήτων
Χαλκιδικής

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΠΑΖΑΡΑΣ

1. Βλ. σχετ. Α. Grabar, *L'empereur dans l'art byzantin*, Paris 1936, σ. 115, ύποσ. 1.

2. Βλ. Carson-Hill-Kent, *δ.π.*, I, αριθμ. 1041.

3. «'Αλλά νυν γε οὐκέτ' ἀκοαῖς οὐδὲ λόγων φήμαις τὸν βραχίονα τὸν ὕψηλὸν τήν τε οὐράνιον δεξιάν τοῦ παναγίου καὶ παμβασιλέως ἡμῶν θεοῦ παραλαμβάνουσιν, ἔργοις δ' ὡς ἔπος εἰπεῖν καὶ αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ πάλαι μνήμη παραδεδομένα πιστὰ καὶ ἀληθῆ καθορωμένοις...» (Εὐσέβιου, Ἐκκλησι. Ἱστορ., X, 4, 6). Τὸ χωρίο προέρχεται ἀπὸ ἐγκωμιαστικὸν λόγον τοῦ Εὐσέβιου πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Τύρου Παυλίνο, ποῦ ἐκφωνήθηκε στὰ ἐγκαίνια τῆς βασιλικῆς τῆς Τύρου στὰ 314 (πρβλ. J. W. Crowfoot, *Early Churches in Palestine*, London 1941, σ. 6) ἢ σύμφωνα με ἄλλους γύρω στὰ 316 (J. Quastén, *Patrology*, III, Westminster Maryland 1963, σ. 343).

SUMMARY

Theocharis Pazaras, Two Early Christian Tombs from the Western Cemetery of Thessaloniki.

During the years 1976-77, a series of tombs was discovered in the area of the western cemetery of Thessaloniki, outside the city walls, near the Letaian Gate. Among these tombs, two were most outstanding because of their noteworthy decoration. One tomb was found at 8 Agiou Nestoros Street and the other at 18 Apolloniados Street.

1. The Tomb at 8 Agiou Nestoros Street

It is an hypogeum with a rectangular vaulted chamber. Into it leads a small passage of steps. Underneath the floor of the chamber are two box-chaped tombs, which are covered by marble slabs and contain remains of more than one burials.

The interior of the chamber is decorated with frescoes of flowers, fruits, birds holding a garland and a maritime scene in which a nude man is sailing amongst a great variety of fish. This animal and vegetable decoration was combined with a band which imitated marble revetment (Inkrustationsstil).

Although these subjects do not have a clearly defined christian character at first, an allegorical interpretation within the spirit of the new religion seems quite plausible.

The construction and decoration of the tomb can be placed at the 2nd half of the 3rd century, being determined by the architectural form of the building, the ceramic finds and the style of painting on the walls.

2. The Tomb at 18 Apolloniados Street

It is a small vaulted tomb with an opening at the west end of the vault. A large section of the narrow eastern side had been destroyed by the machinery used during digging operations for the construction of a modern building. Internally, the tomb is covered with wall paintings which were severely damaged by flooding water and sand.

The wall paintings represent scenes from the Old and New Testaments.

On two narrow sides the martyrdom of the first martyr Thecla and perhaps the Good Shepherd are depicted, while on each of the long sides there are two scenes: the sacrifice of Abraham and Adam and Eve in Paradise on the south wall and Daniel in the den of lions and Noah with the dove on the north wall. On the lower band of the decoration there is an imitation of colored marble plaques.

The entire iconographic programm of the tomb and the historical character of the biblical scenes show that its decoration could not have taken place before the edict of Mediolanon. A dating at the times of Constantine the Great or his successor Constantius II is reasonably safe. Both the monetary indications and the explanatory inscriptions accompanying the scenes defend this position. The iconography and the style of painting also correspond to this period.

The wall paintings of the two tombs, which represent two different periods and artistic trends, somehow complete the limited number of early christian wall paintings in Eastern Illyricum. They also contribute to a better understanding of painting in the early christian period.